

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 19 września 2005 r.*

W sprawie T-247/04

Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar),
z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (Edifa), z siedzibą
w Madrycie,

reprezentowane przez adwokata L. Ortiza Blanca,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Valera Jordane,
działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r., dotyczącej umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2002/4609 i decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r., dotyczącej umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2003/5119, w zakresie w jakim dotyczy ona art. 29 WE,

**SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),**

w składzie: H. Legal, prezes, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wyduje następujące

Postanowienie

Ramy prawne

- 1 Zgodnie z art. 226 akapit pierwszy WE jeśli Komisja uzna, że państwo członkowskie uchybiło jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy traktatu WE, wydaje ona uzasadnioną opinię w tym przedmiocie, po uprzednim umożliwieniu temu państwu przedstawienia jego uwag. Artykuł 226 akapit drugi WE przewiduje, że jeśli państwo to nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

- 2 Komunikat Komisji 2002/C 244/03 skierowany do Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, dotyczący stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego, został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 10 października 2002 r. (Dz. U. C 244, str. 5).
- 3 Akapit piąty i szósty tego komunikatu stanowią, że ma on na celu „opublikowanie w jednolitym tekście wszystkich wewnętrznych zasad proceduralnych mających zastosowanie do stosunków ze skarżącym w ramach postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego” oraz w związku z tym ma on określić „środki administracyjne przysługujące skarżącemu, [które Komisja] zobowiązuje się zastosować podczas rozpatrywania skargi i badania odpowiadającej skardze sprawy o naruszenie”.
- 4 Akapit siódmy tego komunikatu przewiduje, że „[ś]rodki administracyjne nie zmieniają jednak dwustronnego charakteru postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego” przewidzianego w art. 226 WE, jak też że Komisji w zakresie wszczęcia postępowania przysługują „uprawnienia dyskrecyjne”.
- 5 Punkt 1 załącznika do komunikatu 2002/C 244/03, zatytułowany „Definicja i zakres”, stanowi w szczególności, że „»[s]karga« oznacza każdy akt na piśmie przedłożony Komisji, który donosi o działaniach lub praktykach sprzecznych z prawem wspólnotowym” oraz którego „[b]adanie [...] może prowadzić Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia”. Przewiduje on również, że „»[p]ostępowanie w sprawie naruszenia« oznacza poprzedzający wniesienie skargi etap postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczynanego przez Komisję” na mocy art. 226 WE.
- 6 Punkt 2 tego załącznika, zatytułowany „Zasady ogólne”, stanowi w szczególności, że „[k]ażdy może pozwać państwo członkowskie, wnosząc bez ponoszenia kosztów skargę do Komisji”, która „w sposób dyskrecyjny ocenia, czy należy nadać jej bieg”.

- 7 Punkty 3–6 tego załącznika dotyczą rejestrowania skarg, potwierdzenia ich odbioru, zasad ich składania oraz ochrony skarżącego i danych osobowych.
- 8 Punkt 7 tego załącznika, zatytułowany „Powiadomienia skarżącego”, stanowi, że z zastrzeżeniem przypadku kilku skarg dotyczących tego samego zarzutu, „[s]łużby Komisji powiadamiają skarżącego i przekazują mu na piśmie informację o każdej decyzji podjętej przez Komisję (wezwanie do usunięcia uchybienia, uzasadniona opinia, wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości lub umorzenie) dotyczącej biegu sprawy wszczętej po wniesieniu przez niego skargi”.
- 9 Zgodnie z pkt 8 tego załącznika, zatytułowanym „Termin badania skarg”, „[s]łużby Komisji, co do zasady, badają zarejestrowane skargi w celu wydania decyzji o wezwaniu do usunięcia uchybienia lub o umorzeniu w maksymalnym terminie jednego roku od dnia zarejestrowania skargi”.
- 10 Punkt 9 tego załącznika, zatytułowany „Wynik badania skarg”, przewiduje w szczególności, że „[p]o zbadaniu skargi służby Komisji mogą zwrócić się do kolegium komisarzy o podjęcie decyzji bądź o wezwaniu do usunięcia uchybienia, które wszczyna postępowanie w sprawie naruszenia przeciwko wskazanemu państwu członkowskiemu, bądź o umorzeniu, bez nadawania skardze dalszego biegu”, co do której „Komisja rozstrzyga [...] w oparciu o przysługujące jej uprawnienia dyskrecjonalne”. Punkt ten stanowi również, że z zastrzeżeniem przypadku kilku skarg dotyczących tego samego zarzutu, „[s]karżący jest powiadamiany na piśmie o decyzji podjętej przez Komisję w sprawie o naruszenie, która dotyczy jego skargi”.
- 11 Zgodnie z pkt 10 tego załącznika, zatytułowanym „Umorzenie bez nadawania dalszego biegu”, „jeżeli służby Komisji zamierzają przedstawić propozycję umorzenia sprawy bez nadawania skardze dalszego biegu, powiadamiają o tym skarżącego

uprzednio na piśmie, zawierając [w nim] uzasadnienie tej propozycji, oraz zwracając się do skarżącego o przedstawienie ewentualnych uwag w terminie czterech tygodni”, na określonych zasadach i pod pewnymi warunkami.

- 12 Punkt 11 tego załącznika, zatytułowany „Uproszczone postępowanie w sprawie umorzenia”, wskazuje, że w niektórych przypadkach „sprawy o naruszenie, które nie były dotychczas przedmiotem wezwania do usunięcia uchybienia, mogą zostać umorzone bez nadawania dalszego biegu bez konieczności rozstrzygnięcia przez kolegium komisarzy”.
- 13 Punkty 12–14 tego załącznika dotyczą jawności decyzji Komisji oraz dostępu do dokumentów w zakresie naruszeń, a także skarg do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, które skarżący może wnieść w przypadku nieprawidłowego administrowania, na zasadach przewidzianych w art. 21 WE i 195 WE.

Okoliczności powstania sporu

- 14 Skarżący, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (dalej zwane „Aseprofar”) oraz Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA (dalej zwane „Edifa”) to dwa stowarzyszenia z siedzibą w Hiszpanii, które reprezentują interesy przedsiębiorstw, których przedmiotem działalności jest w szczególności handel równoległy produktami leczniczymi i ich dystrybucja hurtowa.
- 15 W dniu 31 października 2001 r. hiszpańskie ministerstwo ds. zdrowia i konsumpcji zawarło porozumienie ze stowarzyszeniem reprezentującym interesy działających w Hiszpanii laboratoriów farmaceutycznych (zwane dalej „porozumieniem z dnia

31 października 2001 r.”). Porozumienie to ma na celu, jak wskazuje jego tytuł, „opracowanie i wykonanie całościowego planu dotyczącego środków kontroli wydatków farmaceutycznych oraz racjonalnego stosowania produktów leczniczych”.

- 16 W piśmie z dnia 28 listopada 2001 r. Aseprofar poinformowało Komisję o konsekwencjach, jakie jego zdaniem wynikają z porozumienia z dnia 31 października 2001 r., wskazując, że porozumienie mogło naruszyć art. 28 WE, jak też ewentualnie art. 29 WE. Pismem z dnia 22 maja 2002 r. European Association of Euro-Pharmaceutical Companies, stowarzyszenie przedstawicielskie, którego Aseprofar jest członkiem, wniosło skargę, stwierdzając, że porozumienie z dnia 31 października 2001 r. narusza art. 28–30 WE. Komisja zarejestrowała tę skargę pod numerem P/2002/4609.
- 17 W dniu 13 czerwca 2003 r. władze hiszpańskie przyjęły dekret królewski 725/2003, ustanawiający przepisy wykonawcze do art. 100 ustawy 25/1990 z dnia 20 grudnia 1990 r. dotyczącej produktów leczniczych (BOE nr 152 z dnia 26 czerwca 2003 r., str. 24596).
- 18 Pismem z dnia 29 września 2003 r. Aseprofar i Edifa wniosły skargę, w której stwierdzają, że dekret królewski 725/2003 narusza po pierwsze art. 29 WE oraz po drugie art. 10 WE i art. 81 WE. Komisja zarejestrowała tę skargę pod numerem P/2003/5119.
- 19 Służby Komisji zbadały skargę P/2002/4609 i skargę P/2003/5119.
- 20 Podczas posiedzenia w dniu 30 marca 2004 r. kolegium komisarzy postanowiło po pierwsze o umorzeniu postępowania w sprawie skargi P/2002/4609, a po drugie o umorzeniu postępowania w sprawie skargi P/2003/5119, w zakresie w jakim dotyczy ona art. 29 WE.

- 21 Pismem z dnia 2 kwietnia 2004 r., doręczonym w dniu 7 kwietnia 2004 r., Komisja powiadomiła Aseprofar i Edifę o podjęciu przez nią decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie skargi P/2002/4609.
- 22 Pismem z dnia 6 maja 2004 r., doręczonym w dniu 10 maja 2004 r., Komisja powiadomiła Aseprofar i Edifę o podjęciu decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie skargi P/2003/5119, w zakresie w jakim dotyczy ona art. 29 WE.

Przebieg postępowania

- 23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2004 r. Aseprofar i Edifa wniosły niniejszą skargę.
- 24 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 lipca 2004 r. Komisja zwróciła się do Sądu, aby rozstrzygnął on w przedmiocie dopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu.
- 25 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 października 2004 r. Aseprofar i Edifa przedstawiły swoje uwagi dotyczące tego wniosku, zgodnie z art. 114 § 2 regulaminu.
- 26 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 kwietnia 2005 r. Aseprofar i Edifa podniosły nowy zarzut na podstawie art. 48 § 2 regulaminu. Wskazały one, że zarzut ten oparty jest na okoliczności prawnej wynikłej w trakcie postępowania, jaką stanowi wyrok Trybunału z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie C-141/02 Komisja przeciwko T-Mobile Austria, Zb.Orz. str. I-1283.

- 27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 czerwca 2005 r. Komisja odpowiedziała na nowy zarzut, zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu.
-

- 28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 września 2005 r. Aseprofar i Edifa podniosły kolejny nowy zarzut na mocy art. 48 § 2 regulaminu. Zarzut ten oparty jest na orzeczeniu Tribunal Supremo (Hiszpania) z dnia 20 czerwca 2005 r., w którym oddalona została wniesiona przez nie skarga z zakresu postępowania administracyjnego dotycząca dekretu królewskiego 725/2003.

Żądania stron

- 29 W skardze wszczynającej postępowanie Aseprofar i Edifa wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącej umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2002/4609;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącej umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2003/5119, w zakresie w jakim dotyczy ona art. 29 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

30 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, bez rozpatrywania istoty sprawy;
- obciążenie Aseprofar i Edify kosztami postępowania.

31 W swoich uwagach Aseprofar i Edifa wnoszą do Sądu o oddalenie zarzutu niedopuszczalności.

Co do prawa

32 Artykuł 114 § 1 i 4 regulaminu stanowi, że jeśli strona zwraca się do Sądu o rozstrzygnięcie o dopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy, może on rozstrzygnąć w przedmiocie wniosku albo pozostawić tę sprawę do rozstrzygnięcia w wyroku. Artykuł 114 § 3 tego regulaminu stanowi, że jeżeli Sąd nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie.

33 Sąd uważa, że informacje zawarte w aktach wyjaśniają niniejszą sprawę w sposób wystarczający i że nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej.

Argumenty stron

- 34 Komisja podnosi zarzut niedopuszczalności skargi z dwóch powodów. Po pierwsze, decyzje, przeciwko którym jest ona skierowana, nie są aktami podlegającymi zaskarżeniu. Po drugie, Aseprofar i Edifa nie mają legitymacji do występowania o stwierdzenie ich nieważności.
- 35 Aseprofar i Edifa odpowiadają, że skarga jest dopuszczalna.
- 36 Przede wszystkim skarga nie jest skierowana przeciwko odmowie przez Komisję wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec Królestwa Hiszpanii, ale przeciwko dwóm decyzjom Komisji z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącym po pierwsze umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2002/4609 oraz po drugie umorzenia postępowania w sprawie skargi P/2003/5119, w zakresie w jakim dotyczy ona art. 29 WE.
- 37 Następnie decyzje te stanowią akty podlegające zaskarżeniu. Wywołują one bowiem wiążące skutki prawne, które w znaczący sposób mogą wpłynąć na sytuację prawną Aseprofar i Edify. W tym znaczeniu decyzje odrzucają ich skargi, dokonują oceny, która może być wzięta pod uwagę przez sąd krajowy — i która rzeczywiście została uwzględniona przez Tribunal Supremo w wyroku z dnia 20 czerwca 2005 r. — oraz uniemożliwiają złożenie przez Aseprofar i Edifę wniosku o ponowne rozpatrzenie skargi. Ponadto oznaczają zakończenie postępowania odrębnego od postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, przewidzianego w art. 226 WE.

- 38 Aseprofar i Edifa mają wreszcie legitymację do występowania o stwierdzenie nieważności tych decyzji, których były adresatami oraz które w każdym wypadku dotyczyłyby ich bezpośrednio i indywidualnie.
- 39 Na poparcie swojego twierdzenia Aseprofar i Edifa przywołują w szczególności komunikat 2002/C 244/03. Powołują się one również na orzecznictwo dotyczące dopuszczalności skarg o stwierdzenie nieważności, skierowanych przeciwko odmowie przez Komisję podjęcia działania na mocy art. 86 ust. 3 WE oraz przeciwko jej decyzjom o umorzeniu postępowania w sprawie skarg złożonych na mocy rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204) oraz rozporządzenia Komisji nr 99/63/EWG z dnia 25 lipca 1963 r. w sprawie przesłuchań przewidzianych w art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 17 (Dz.U. 1963, 127, str. 2268). Powołują się one wreszcie na zasady prawidłowego administrowania i skutecznej ochrony sądowej.

Ocena Sądu

- 40 Jednostki nie są uprawnione do składania wniosku o stwierdzenie nieważności wobec odmowy wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko państwu członkowskiemu (postanowienie Trybunału z dnia 12 czerwca 1992 r. w sprawie C-29/92 Asia Motor France przeciwko Komisji, Rec. str. I-3935, pkt 21; postanowienie Sądu z dnia 15 marca 2004 r. w sprawie T-139/02 Institouto N. Avgerinopoulou i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-875, pkt 76).
- 41 W niniejszym przypadku Aseprofar i Edifa nie są zatem uprawnione do złożenia wniosku o stwierdzenia nieważności wobec odmowy przez Komisję wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego

przeciwko Królestwu Hiszpanii na tej podstawie, że z jednej strony, porozumienie z dnia 31 października 2001 r. naruszałoby art. 28–30 WE, a z drugiej strony, dekret królewski 725/2003 naruszałby art. 29 WE.

- 42 Aseprofar i Edifa twierdzą jednak, że domagają się stwierdzenia nieważności nie tej odmowy, ale decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. dotyczących umorzenia postępowania w sprawie ich skarg.
- 43 Należy zatem zbadać, czy skargi te stanowią akty podlegające zaskarżeniu oraz, w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy Aseprofar i Edifa są uprawnione do złożenia wniosku o stwierdzenie ich nieważności.
- 44 Aby określić, czy środek stanowi akt podlegający zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 akapit pierwszy WE, należy zbadać jego istotę, ponieważ forma jest co do zasady w tym względzie bez znaczenia. Aktem podlegającym zaskarżeniu w rozumieniu tego przepisu jest każdy środek wywołujący wiążące skutki prawne, które mogą mieć wpływ na interesy skarżącego, zmieniając w znaczący sposób jego sytuację prawną (wyroki Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9; z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-249/02 Portugalia przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-10717, pkt 35).
- 45 W niniejszym przypadku z analizy akapitu piątego i szóstego komunikatu 2002/C 244/03 w związku z pkt 1–12 jego załącznika wynika, że Komisja zobowiązała się do uznania na określonych zasadach i pod pewnymi warunkami, że osoba powiadająca o zachowaniu państwa, które może doprowadzić do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, jest „skarżącym”, że działanie, które podejmuje w tym celu, to „skarga” oraz że jej „badanie” powinno być zakończone „decyzją o wezwaniu do usunięcia uchybienia” lub „decyzją o umorzeniu”.

- 46 Jednakże z analizy akapitu siódmego komunikatu 2002/C 244/03 w związku z pkt 1 jego załącznika wynika, że zobowiązania te podjęte zostały w ramach „postępowania w sprawie naruszenia”, definiowanego jako etap poprzedzający wniesienie skargi w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ustanowionego w art. 226 WE, którego charakteru Komisja w żaden sposób nie miała zamiaru zmieniać.
- 47 Tymczasem ponieważ etap poprzedzający wniesienie skargi w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 226 WE, ma wyłącznie na celu umożliwienie państwu członkowskiemu dobrowolne dostosowanie się do wymogów traktatu lub w razie potrzeby stworzenie mu okazji do uzasadnienia swojego stanowiska (wyroki Trybunału z dnia 18 marca 1986 r. w sprawie 85/85 Komisja przeciwko Belgii, Rec. str. 1149, pkt 11; z dnia 29 września 1998 r. w sprawie C-191/95 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-5449, pkt 44), żaden z aktów przyjętych przez Komisję w tych ramach nie ma mocy wiążącej (wyrok Trybunału z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie 48/65 Lütticke i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 27, 39).
- 48 Wobec tego decyzja Komisja umarzająca postępowanie w sprawie skargi, w której została ona powiadomiona o zachowaniu państwa mogącym doprowadzić do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, nie ma mocy wiążącej.
- 49 Żaden z argumentów wysuniętych przez Aseprofar i Edifar nie jest w stanie podważyć tego wniosku.
- 50 W szczególności bez znaczenia jest, że decyzje o umorzeniu postępowania w sprawie skarg zostały w niniejszym przypadku podjęte z uwagi na to, że podnoszone zachowania nie naruszały prawa wspólnotowego. Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że opinia, którą Komisja mogła wyrazić w decyzji o takim charakterze, sama w sobie nie nadaje tej decyzji charakteru aktu podlegającego zaskarżeniu (ww. wyrok w sprawie Lütticke i in. przeciwko Komisji, str. 38 i 39).

- 51 Co więcej, nie jest istotne, że opinia ta, wyrażona przez Komisję w ramach etapu poprzedzającego wniesienie skargi w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, może być uwzględniona przez sąd krajowy. Taka opinia stanowi w istocie okoliczność faktyczną, która nie wiąże sądu (postanowienie Trybunału z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie C-422/97 P Sateba przeciwko Komisji, Rec. str. I-4913, pkt 38; postanowienie Sądu z dnia 14 stycznia 2004 r. w sprawie T-202/02 Makedoniko Metro i Michaniki przeciwko Komisji, Rec. str. II-181, pkt 47). Fakt, że w niniejszym przypadku Trybunał Supremo podjął decyzję o uwzględnieniu opinii Komisji na temat dekretu królewskiego 725/2003 podczas badania zgodności tego dekretu z prawem, nie wywiera zatem skutku prawnego, który mógłby uczynić decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie skargi P/2003/5119 aktem podlegającym zaskarżeniu. Należy zatem oddalić nowy zarzut podniesiony w tym względzie przez Aseprofar i Edifa.
- 52 Ponadto nieskuteczne jest powoływanie się na orzecznictwo dotyczące decyzji, na mocy których Komisja umarza postępowanie w sprawie skargi wniesionej na podstawie rozporządzenia nr 17, które zostało zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, str. 1) i na podstawie rozporządzenia nr 99/63. W istocie postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przewidziane w art. 226 WE i postępowanie administracyjne przewidziane w tych rozporządzeniach mają odmienne cele i podlegają innym zasadom.
- 53 Osoba, która wnosi do Komisji skargę, zgodnie z którą zachowanie przedsiębiorstw narusza art. 81 WE i 82 WE, posiada w zakresie postępowania administracyjnego uregulowanego rozporządzeniem nr 17, rozporządzeniem nr 1/2003 i rozporządzeniem nr 99/63 gwarancje procesowe przyznane przez przepisy prawa wtórnego. Ma ona również prawo do przedłożenia sądowi decyzji, na mocy której Komisja umarza postępowanie w sprawie wniesionej przez nią skargi po zakończeniu tego postępowania (wyroki Trybunału z dnia 25 października 1977 r. w sprawie 26/76 Metro przeciwko Komisji, Rec. str. 1875, pkt 13; z dnia 18 marca 1997 r. w sprawie C-282/95 P Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. I-1503, pkt 36).

- 54 Całkiem inna jest sytuacja osoby powiadamiającej Komisję o istnieniu zachowania państwa, które może doprowadzić do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.
- 55 Nie ulega wątpliwości, że Komisja w komunikacie 2002/C 244/03 zobowiązała się do powiadomienia i przekazania takiej osobie na piśmie informacji o przebiegu sprawy wszczętej na skutek wniesionej przez nią skargi (pkt 7 załącznika do komunikatu), jak też uprzedniego powiadomienia o powodach, dla których służby Komisji zaproponowały umorzenie postępowania w sprawie jej skargi oraz zwrócenia się o przedstawienie ewentualnych uwag w tym przedmiocie (pkt 10 załącznika do komunikatu).
- 56 Jednakże te wewnętrzne zasady stanowią nie tyle gwarancje procesowe przewidziane przez przepisy prawa wtórnego, co zgodnie z ich brzmieniem, środki administracyjne przyjęte przez Komisję w trosce o prawidłowe administrowanie na etapie poprzedzającym wniesienie skargi w postępowaniu w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 226 akapit pierwszy WE (akapit szósty i siódmy komunikatu oraz punkty 1–14 załącznika do komunikatu).
- 57 Podobnie nieskuteczne jest powoływanie się na orzecznictwo dotyczące pism, w których Komisja powiadamia jednostkę, że nie zamierza podjąć działań na podstawie art. 86 ust. 3 WE. Artykuł 86 ust. 3 i art. 226 WE mają bowiem odmienne cele, a postępowania w nich przewidziane podlegają innym zasadom. Ponadto pisma takie nie wywołują wiążących skutków prawnych, a zatem nie stanowią aktów podlegających zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 akapit pierwszy WE (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko T-Mobile Austria, pkt 70).

- 58 W rezultacie zbędne jest badanie, czy dotyczący tych pism ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko T-Mobile Austria stanowi, zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu, okoliczność prawną wynikłą w trakcie postępowania oraz czy w związku z tym nowy zarzut podniesiony przez Aseprofar i Edifę na jego podstawie jest dopuszczalny.
- 59 Bezskuteczne jest wreszcie powoływanie się na zasady prawidłowego administrowania i skutecznej ochrony sądowej. W istocie zasada prawidłowego administrowania nie umożliwia dokonania oceny dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, która nie jest skierowana przeciwko aktowi podlegającemu zaskarżeniu i nie spełnia w związku z tym warunków określonych w art. 230 WE (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko T-Mobile Austria, pkt 72). Ponadto zasada skutecznej ochrony sądowej nie tylko nie pozwala sądowi na pominięcie warunku dotyczącego legitymacji czynnej, o którym mowa w art. 230 akapit czwarty WE (wyroki Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 44; z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie C-167/02 P Rothley i in. przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-3166, pkt 25), ale też nie umożliwia pominięcia warunku dotyczącego aktu podlegającego zaskarżeniu, jaki ustanawia art. 230 akapit pierwszy WE.
- 60 W związku z tym decyzje, na mocy których Komisja umarza postępowanie w sprawie skargi dotyczącej zachowania państwa, które może doprowadzić do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, nie stanowią aktów podlegających zaskarżeniu, a skarga o stwierdzenie ich nieważności powinna być odrzucona jako niedopuszczalna, bez konieczności badania, czy spełnia ona inne warunki przewidziane w art. 230 WE.
- 61 W niniejszym przypadku skarga złożona na decyzje Komisji z dnia 30 marca 2004 r., dotyczące umorzenia postępowania odpowiednio w sprawie skargi P/2002/4609 i skargi P/2003/5119 powinna zatem zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

W przedmiocie kosztów

62 Na mocy art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

63 W niniejszym przypadku Aseprofar i Edifa przegrały sprawę, a Komisja wniosła o obciążenia ich kosztami postępowania. W związku z tym Aseprofar i Edifa ponoszą koszty postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

- 2) Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos i Española de desarrollo e impulso farmacéutico, SA, zostają obciążone kosztami postępowania.**
-

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 19 września 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

H. Legal